

**THE ANGRY
BRIGADE
1967 - 1984**

**DOKUMENTY
& CHRONOLOGIE**

Původně publikováno v anglickém jazyce
Bratach Dubh Anarchist Pamphlets a Elephant Editions.

Toto vydání zajistilo nakladatelství Subverze v březnu 2020.

subverze.noblogs.org
subverze@riseup.net

Předmluva nakladatelství Subverze

Je to již nějaká doba, co anarchistická formace *Angry brigade* ve svém komuniké prohlásila: „**Začali jsme se bránit a v této válce zvítězí organizovaná pracující třída pomocí bomb.**“ Nezůstalo pouze u slov. Bomb se odpálilo dost a došlo i k jiným násilným akcím. Proč tyto události připomínat po tolika letech? Protože mají s touto dobou společného více, než by se mohlo zdát.

Zprvé, praxe *Angry brigade* připoměla důležité otázky ohledně role ozbrojeného boje, na které je třeba odpovídat i dnes. Jaké odpovědi jsou vhodné, to musí vyplynout z diskuzí a rozborů, které s boji pojí nejen teorie, ale hlavně praxe. A praxe *Angry brigade* se jeví jako dobrý podklad pro tento úkol.

Zadruhé, i v dnešní době násilí revolučních minorit a jednotlivců zůstává nepochopeno dokonce i těmi, kteří se hlásí k tradicím revolučního hnutí. Připomenutí minulých pohledů možná může prospět pochopení těch dnešních.

Jak píše Jean Weir v úvodu, „*Angry Brigade stála tváří v tvář nejen třídnímu nepříteli se všemi jeho represivními nástroji, ale také tuposti a nepochopení – pokud ne rovnou odsouzení – ze strany organizované levice.*“ S podobnou tupostí a nepochopením dnes dochází k odsudkům *Sítě revolučních buněk* (SRB) a těch, kteří jsou souzeni, protože policie tvrdí, že SRB podporovali a propagovali. Nejde o to nekriticky uctívat, ale nebránit se diskuzi a propracování seriózních analýz místo běžného odsuzování a distancování.

V době vydání této publikace jsou pro údajnou podporu a propagaci SRB v kauze Fénix 2 souzeni čtyři anarchisté a jeden environmentalista. Konkrétně Martin Ignačák, Lukáš Borl, Lukáš Novák, Petr Sova a Tomáš Zelený. Tento výtisk jim je věnován jako projev solidarity. To proto, aby bylo jasné, že ne každý je ochotný soutěžit s vládnoucí třídou a masmédií v intenzitě odsudků protivládních rebelů. Není nutné souhlasit se vším, co bylo vyjádřeno slovy a činy, aby hněv směřoval proti státu nikoli proti těm, které stíhá.

nakladatelství Subverze
březen 2020

Úvod

Osm anarchistických aktivistů, postavených v roce 1972 před soud v Old Bailey, kteří byli vybráni britským státem, aby se stali konspirátory *Angry Brigade*, stálo tváří v tvář nejen třídnímu nepříteli se všemi jeho represivními nástroji, ale také tuposti a nepochopení – pokud ne rovnou odsouzení – ze strany organizované levice.

Popisováni jako „šílenci“, „teroristé“, „dobrodruzi“ nebo přinejmenším autoři „hroživě zoufalých gest“, byli *Angry Brigade* odsouzeni bez jakéhokoli pokusu analyzovat jejich akce nebo porozumět tomu, co znamenali ve všeobecném kontextu probíhajícího třídního boje. Prostředky, použité pro ospravedlnění, byly prosté: pomocí definování akcí *Angry Brigade* jako „teroristických“ a jejich přirovnání k „individualismu“, organizace hnutí, mající tendenci pohlížet na vztah jednotlivce a masy jako na něco jsoucí v kontrastu – se o ně poho- dlně přestaly starat. Ještě podivnější je skutečnost, že tento přístup se neomezoval jen na levicu obecně, ale převládal rovněž v anarchistickém hnutí, kde i dnes existuje tendence ignorovat roli jednotlivce v mase a roli specifické skupiny v masovém hnutí. Když je tato otázka nastolena, obvykle se tak děje ve formě absolutního odsudku. Například v článku, nazvaném „Terorismus“ (sic!), se dočteme „*Pokud se několik málo lidí rozhodne zapojit do „ozbrojeného boje“ značí to pro nás, kromě obvyklého nepřátelství veřejnosti, obtěžování ze strany policie, zatýkání a obranné kampaně, ztrátu všech politických poučení, výtobytků a síly*“. (Class War)

Problémy, s nimiž se střetli soudruzi z *Angry Brigade*, byly obdobné s dalšími tehdy aktivními skupinami, které odmítly omezení boje, narýsované státem – takzvané hranice legality, za nimiž je pouštěn z řetězu represivní mechanismus – a jako svá východiska po- jaly úroveň masového boje. Toto rozhodnutí bylo učiněno navzdory státní definici omezení boje. Stavělo se rovněž proti omezením, vnuceným oficiálním hnutím práce a mimo- parlamentními organizacemi, včetně anarchistického hnutí. *Symbiotická osvobozenecká armáda* (SLA) v USA, *RAF* v Německu, první *Rudé Brigády* v Itálii; ti byli všichni izolováni „revolučními organizacemi“ a odsouzeni jako agitátoři, provokatéři a individualističtí tero- risté, ohrožující růst masového hnutí.

Co se týče přístupu k SLA, Martin Sostre v Americe napsal toto: „*Odsuzování SLA tiskem hnutí je neodlišitelné od toho, které produkuje vládnoucí třída. Všechny levicové organizace se zdají soutěžit o svoji legitimitu pomocí odsuzování SLA... Ve všech odsudcích podezřele chybí jakákoli diskuse o roli ozbrojeného boje. Na revoluční násilí je pohlíženo jako cosi odporného, čeho bychom se měli stranit. Z tisku levicového hnutí bychom mohli nabýt dojem, že ke svržení zločinecké vládnoucí třídy je nutné pouze organizovat masová hnutí, pořádat protestní demonstrace a skandovat revoluční hesla*“.

Odlišily se pouze jedny takové britské noviny – trockistický *Red Mole* – který vyzval k so- lidaritě se soudruhy, obviněnými v procesu s *Angry Brigade*, ovšem s následující výhradou:

„Kritika organizované levice vůči politice Angry Brigade není k ničemu, pokud rovněž nepochopíme, proč mnoho potenciálně velice dobrých soudruhů odmítá různé leninistické organizace a dokonce se uchyluje k vrhání bomb – dokud nejsou dopadeni – což je sama o sobě prostičká možnost, co dělat, která se vůbec nezabývá problémem pomoci se změnou politického uvědomění milionů lidí“. Je to dostatečně pochopitelné v rámci leninistického programu. Ale co z anarchistického pohledu? Na titulní stránce vcelku nedávného čísla Freedom se dočteme: „Dokonce i pumová kampaň, provedená Angry Brigade, jakkoli byla technicky dokonalá... nedosáhla vůbec ničeho, protože se v přímém rozporu se svými vyslovovanými názory snažili jednat jako elitní předvoj, činící z obyčejných lidí pouhé pasivní diváky svých akcí. Nevyústilo to ani zdaleka v „probuzení“ mas, ale ve strach z anarchismu a anarchistických myšlenek, který významně přispěl k naší dnešní bezvýznamnosti“.

Jak můžeme vidět, stále žije prastará starost ochránit hnutí (a zvláště to anarchistické) před „dobrodruhy“. Hnutí vykořisťovaných ale ve skutečnosti není a nikdy nebylo jednou monolitickou masou, kde všichni jednají společně na stejné úrovni uvědomění. Boj proti kapitálu byl již od počátku charakterizován rozporem mezi na jedné straně oficiálním dělnickým hnutím s jeho nejrůznějšími organizacemi – politickými stranami, odborovými svazy apod., které svádělo nesouhlas do ovladatelné formy kvantitativního zprostředkování se šéfy. Na druhé straně je často méně viditelné hnutí „nekontrolovatelných elementů“, kteří se čas od času objevují ve zjevně organizované formě, ale často zůstávají v anonymitě a odpovídají na individuální úrovni pomocí sabotáže, vyvlastňování, útoku na majetek apod. v rámci neopakovatelné logiky povstání. Mezi těmito hnutími neexistuje žádná přesná nebo pevná dělicí čára. Často na sebe vzájemně působí. Tlak zdola zavazuje velké oficiální organizace, aby se vydaly jistým směrem nebo naopak, aby zašláply autonomní boje. Mnoho z těch, kteří tvoří masu členstva odborových svazů, je rovněž extrémně aktivních v mimo-odborových (a podle definice ilegálních) formách boje. Každá strana má nicméně svoje vlastní dědictví: na jedné straně dědictví kompromisů a prodejnosti, velkých vítězství, ve skutečnosti porážek, které na svých hřbetech odnesli pracující; na straně druhé dědictví přímé akce, bouří, organizovaných povstání nebo individuálních akcí, což všechno společně vytváří část budoucí společnosti, po které všichni touží a bez čehož by nebyla ničím více, než utopickým snem.

Krátký pohled na vývoj boje v této zemi velice zřetelně ukazuje tuto dualitu. Organizované antikapitalistické hnutí jak ho dnes známe, se začalo utvářet na počátku devatenáctého století. Narozdíl od ostatních evropských kapitalistických zemí, rozvíjejících se ve stejné době, na organizační a ideologické úrovni existoval jen malý komunistický vliv. Tradiční britský antiintelektualismus a „zdravý rozum“ byly možná klíčové pro pragmatičtější formu organizace, která se zhmotnila do podoby odborových svazů. Tyto odbory byly již od počátku reformistické, přestože čas od času pod nátlakem zdola zažily několik povstaleckých okamžiků. Změny navrhované odbory, ale měly obvykle přijít pomocí nenásilných metod uvnitř ústavního rámce. Početně nejvýznamnější z raných hnutí práce bylo chartistické, které se zrodilo kolem roku 1838. První chartistická petice, uznávaná jako první moderní masové hnutí, nashromáždila jeden a půl milionu podpisů. To jistě nepřed-

stavuje kvalitativní vyjádření počtu aktivních stoupců. Dokonce i toto hnutí ale bylo poznamenáno existencí dvou protichůdných proudů: na jedné straně stoupci nenásilí a řešení formou ústavní cesty ke všeobecnému hlasovacímu právu; na straně druhé ti, kteří hovořili o povstání (a prováděli je) a ozbrojené přímé akci. To byla takzvaná „morální síla“ a „fyzická síla“. Byly propojeny na úrovni rozdílu mezi kvalifikovanými a nekvalifikovanými pracujícími a nikdy nedošlo k jejich usmíření, což mělo pravděpodobně za následek krátkou dobu trvání hnutí.

Bezprostředně před tímto obdobím a během něj rovněž existovaly formy autonomní vzpoury, jako například mnoha řemeslníků z textilního sektoru, kteří se v reakci na hrozbu ztráty zaměstnání nebo poklesu na úroveň nekvalifikovaných dělníků, organizovali v ozbrojených skupinách. Nejvýznamnější z těchto povstaleckých skupin vešla ve známost jako *Luddité*, kteří působili v letech 1810-1820. Během tohoto období bylo zničeno ohromné množství majetku, včetně obrovských počtů tkalcovských stavů, překonstruovaných, aby produkovaly zboží nevalné kvality. *Luddité*, kteří odvozovali své jméno od Neda Ludda, který vlastnoručně kladivem rozbíjel stavy, se organizovali lokálně, ale i federálně se značnou koordinací, navzdory silnému nasazení armády, zvláště ve West Ridding a Yorkshiru, kde bylo hnutí nejsilnější a při více než jedné příležitosti věci dospěly téměř k všeobecnému povstání. Jak zdůraznil John Zerzan, nejednalo se o zoufalý výbuch dělníků, kteří neměli kam ustoupit, protože mezi textiláky a dalšími pracujícími již před ludditskými povstáními a během nich existovala dlouhá tradice odborářství. (John Zerzan -- *Creation and Its Enemies: "The Revolt Against Work". Mutualist Books.*)

Na počátku 30. let 19. století to byli zase zemědělství dělníci, ze kterých se stali nádeníci, kteří se zorganizovali do „armády“ kapitána Swinga, mytické postavy, přijaté jako symbol zemědělskými dělníky, kteří zapalovali stodoly a stohy a vyhrožovali utlačovatelům – statkářům, šafářům i soudcům – stejným osudem. Na rozdíl od ludditů, kteří byli pevně organizováni, Swingovi muži postrádali smysl pro konspiraci. Devatenáct jich bylo oběšeno (z toho šestnáct za žhárství), 644 uvězněno a 481 deportováno do Austrálie.

Společně s nevyhnutelným rozvojem represivních sil v podobě policie a armády vidíme rozvoj odborových svazů v rámci pokusu vnutit pořádek zevnitř pracovního prostředí. Odbory svým rozdělením podle oborů a na kvalifikované a nekvalifikované dělníky působily nejen ve smyslu kontroly, ale také fragmentování boje a jeho rozměňování podle těchto umělých hranic. V roce 1910 jen ve stavebnictví existovalo 50 odborových svazů. Revoluční hnutí, které se posléze rozvinulo, zahájilo svoji cestu částečně jako dekonstrukce starých forem organizace.

Rozvinula se tři významná hnutí. Evolučně-syndikalistické hnutí pod francouzským vlivem, pak industriální syndikalisté (IWW) z Ameriky a pak hnutí odborářských důvěníků (shop stewards), aktivní zvláště ve Clydeside a Skotsku. Bojovali za dělnickou kontrolu a proti selhání ortodoxních odborových svazů a levicového parlamentarismu dosáhnout ja-

kéhocoli zlepšení pracovních podmínek. Tato hnutí, přestože byla na lokální úrovni silná a schopná zorganizovat důležité stávky i revolty, nikdy nepřekročila hranice stavebního průmyslu, dopravy a hornictví.

Během válečných let existoval pakt mezi odborovými svazy a vládou. Spojily se, aby dělníkům násilně vnutily vlastenecké pocity a připravily je pro nadcházející velký masakr. Následkem této dohody se staly stávky nelegální, což jasně prokázalo, že hranice mezi legalitou a ilegalitou je ohebný nástroj v rukou moci. Ne všichni šli ochotně na jatka a mnoho barbarsky potlačených dezercí a vzpour je součástí nenapsané historie proletariátu.

Komunistická strana vytvořená v roce 1920 během poválečné deprese, byla autoritářská a centralistická. Přestože nikdy nezískala takovou podporu jako její kontinentální protějšky, nicméně plnila svou roli kontroly probíhajících bojů. Vstoupila například do bojů nezaměstnaných, kteří byli organizováni v lokálních skupinách, vyvlastňovali potraviny, squatovali a podnikali podobné aktivity – a usměrnila je do vznášení reformistických požadavků vůči státu a pořádání velkých demonstrací, jako například hladových pochodů z Jarrow. Generální stávka byla ukázkovým příkladem kontrastu mezi masou pracujících a odborovými svazy s politickými stranami, které tvrdili, že je reprezentují.

Nicméně s obnovením a rozvojem těžkého průmyslu zůstala hlavní část energie pracujících soustředěna na pracoviště, jediné místo, na němž se nyní ocitli pohromadě. Hnutí odborových důvěrníků bylo v takzvaných „letech prosperity“ obnoveno během padesátých a šedesátých let 20. století. Přestože mělo blíže k členské základně pracujících, rozpoltilo arénu boje ještě silněji, než již existující jedno-oborově orientované odborové svazy. Rostoucí rozdíly ve světě práce způsobily narůstající rozdíly v boji s tím výsledkem, že solidarita mezi jednotlivými obory byla rovněž omezená, dokonce i co se týče pracujících v rámci jedné továrny.

Zatímco odborové svazy pracovaly společně se šéfy na rozvoji průmyslu, členská základna se rozvíjela odlišné, nekontrolovatelné formy boje, jako například zpomalení výroby, divoké stávky, okupační stávky apod. Například z celkem 421 stávek, které se na počátku šedesátých let odehrály v docích, bylo 410 neoficiálních. Jednalo se o pracující, kteří například zažili nasazení armády v docích, nařízené labouristickou vládou a to, jak odboroví funkcionáři TGWU poskytovali před deseti lety důkazy proti vlastním členům.

Stále větší automatizace, rychlejší pracovní tempo a větší odcizení, zvláště v prudce se rozvíjejícím automobilovém průmyslu, vytvořilo boje proti tomu, jak odborové svazy podporovaly pracovní etiku. Proti uzavírání kompromisů a vyjednávání zaměstnanci automobilek a zvláště pak dokaři prováděli sabotáže na výrobních linkách, divoké stávky a okupace. Občas se jim podařilo zatlačit své „obranné“ organizace do útočných situací napříč hranicemi izolacionismu a mezioborových rozdílů, do nichž byli nakomandováni. Jednou

z nejsilnějších zbraní kapitálu ale byl ekonomismus odborových svazů. V době, kdy se po celé Evropě šířily bouře a dokonce povstání v řadách průmyslové pracující třídy, všechny počínající od menšiny s vlastními cíli a rozšiřující se mezi další kategorie pracujících ve stejném oboru a pak i dále, používající demonstrace, dělnické rady, všeobecná shromáždění apod., byly odborové svazy jedinými orgány, schopnými vyjednávat s managementem a přimět pracující vrátit se do práce pomocí velkých hesel o jednotě.

Tento dualismus ve hnutí práce mezi řadovými elementy, bojujícími přímo a spontánně v rámci konkrétní ekonomické situace, a představiteli národní politiky oficiálního dělnického hnutí, vždy připravenými sešlápnout brzdu a formalizovat boje (například bojkoty, stávky a dokonce „dělnickou samosprávu“) a přeměnit je na nástroje vyjednávání s korporacemi, stále existoval a existuje. Ne všichni řadoví pracující ale mohou být zneužiti a tlak směrem na ilegality nikdy nemůže být úplně odvrácen. Občas se to tak může jevit, ale dokonce i během relativních období „temna“ existuje neustálé hnutí absentérů, vyvlastňovačů a sabotérů. Toto hnutí zdola, které se na konci šedesátých let razantně objevilo, rozptýlilo mýtus o pasivní a stabilní anglické pracující třídě, stejně tak jako se změnil obraz tradičního dělníka s nárůstem žen a přistěhovalců v produktivním pracovním procesu a rychle expandujícím sektoru služeb.

Zároveň na středních a vysokých školách rostlo nové hnutí. Jedním z hlavních témat byla vietnamská válka. Na každé střední a vysoké škole různé skupiny bojovaly o politický prostor. Nějakou dobu vydržel pokus vytvořit sjednocené studentské hnutí, *Revoluční studentskou federaci*. Nejdůležitější skupiny však měly trockistickou orientaci, protože v této zemi vykazoval maoismus jen malý vliv. Sterilní politika oficiální levice (trockistů a dalších leninistů), ale nemohla obsáhnout nové antiautoritářské hnutí, které se počalo vyvíjet.

Plně se začala rozvíjet politika každodenního života – organizování na základě vlastního útlaku, snaha překonat rozdělení mezi pracujícími a studenty, muži a ženami, vytváření skupin podle konkrétních problémů v opozici vůči organizování podle politické příslušnosti. Objevilo se rozsáhlé hnutí nájemníků, squatterů, feministek apod. Vyjadřovalo nikoli „právo na práci“, ale odmítnutí práce, nepoužívalo vyčkávací taktiku odborářského vzdělávání, ale bralo si tady a teď to, co mu bylo odpíráno a odmítalo to, co mu bylo nabízeno. Kritika nukleární rodiny jako pevné bašty kapitalistické moci vedla k mnoha experimentům s komunitním životem. Toto hnutí bychom mohli ve vší jeho složitosti – skládalo se nejen ze studentských skupin, ale bylo mnohem širší a zahrnovalo mladé dělníky, studenty a nezaměstnané – tehdy nazvat libertinským.

Toto hnutí se skládalo z autonomních skupin, jednajících mimo stagnující atmosféru tradičního anarchistického hnutí s jeho vlastními mikroskopickými zónami vlivu, které jsou, jak Bakunin pohotově prohlásil, stejně škodlivé jako kterákoli jiná mocenská struktura. Mohli bychom narýsovat paralelu mezi dvojakostí hnutí práce a tou, která existuje v anarchistickém hnutí. Na jedné straně jsou zde soudruzi, kteří drží svoje funkce, neprová-

dí žádnou konkrétní aktivitu aby přispěli k revolučnímu uvědomění mas, ale tráví svůj čas tím, že předsedají nejrůznějším setkáním a konferencím, zaměřeným na ovlivnění mladších soudruhů prostřednictvím vzývání abstraktních principů. Tyto zásady jsou prosazovány jako jediné pravé kořeny anarchismu a hlásí se k nim všichni ti, kteří je ať už z důvodu lenosti nebo slabosti nekriticky přijímají. Tyto ostrůvky vlastní moci se obvykle projevují formou dlouhodobého a pravidelného publikování. Mají vnější zdání „otevřeného fóra“, které může používat hnutí jako celek, ale jejich základní ideologií – konzervativismem a stagnací – je filtrována celá ta záplava „dobrovolníků“, plnicích funkcí „vyplňování obsahu“ a fyzické produkce publikací. Tyto publikace jako první odsuzují autonomní akce, odkazující na ilegální hnutí vykořisťovaných. Jsou mezi prvními, kdo se od nich distancuje a obviňuje je z toho, že na anarchistické hnutí přivolávají policejní represe. Ve svém snění ale zapoměly, že represe probíhají neustále a ve své nejsofistikovanější formě vytvářejí poklidné hřbitovní ticho souhlasu, ve kterém spolu mohou mluvit jen přízraky. Mnohé z nejsilnějších nedávných sociálních vzpour byly podníceny a rozšířeny lidovou reakcí na policejní represe.

Tradiční anarchistické hnutí se tedy cítí ohroženo dalšími hnutími anarchistů, autonomních skupin a jednotlivců, zakládajících své akce na kritickém zhodnocení metod minulosti a současné teorii a analýze. Tyto rovněž používají tradiční nástroje ve formě letáků, novin a dalších publikací, ale používají je jako nástroj revoluční kritiky a informací, vždy se snaží vycházet vstříc masovému boji a osobně a metodologicky mu přispívat. Je zcela soudržné, – a nezbytné, pokud mají být aktivními účastníky takového boje – že rovněž používají nástroje přímé akce a ozbrojeného boje. Tyto skupiny odmítají logiku mocenského centra a „dobrovolníků“. Každý jednatel je odpovědný za své činy, založené na rozhodnutích, dosažených pomocí nekonečného úkolu zjišťovat informace a chápat je. Některé z nich mohou být získány od starších a zkušenějších soudruhů ve skupině, ale nikdy jako nic, co by mělo být uctíváno a nekriticky předáváno. Stejně jako neexistují nezerušitelné hranice mezi dvěma hnutími práce, nejsou takové ani mezi dvěma anarchistickými hnutími. Neexistuje ani pevná hranice mezi naším anarchistickým hnutím a insurrekcionalistickým hnutím práce. Když boj eskaluje, hnutí k sobě nacházejí cestu a jejich řady se promíchávají, ze strany anarchistů ovšem stále s výhledem tlačí na revoluční cíle boje a nabízet svobodomyšlné metody jak zabránit, aby byl boj převzat autoritářskými strukturami. Druhé, tradiční anarchistické hnutí, v minulosti téměř pravidelně prokazovalo ochotu vstupovat do spojení se strukturami oficiálního hnutí práce.

Na základě situace, panující na konci šedesátých a začátku sedmdesátých let, v souvislosti s vlnou nepokojů v průmyslu mezi řadovými pracujícími, studentskými boji na univerzitách, boji nezaměstnaných, žen apod. se *Angry Brigade* objevují jako produkt této reality a zároveň jako revoluční subjekt, který je v jejím rámci aktivní. Odmítnout je jako určitou formu sociální deviace, znamená zavírat oči před tehdejší realitou boje. Skutečností, že jejich akce se úmyslně odehrávaly v ilegalitě, k čemuž vyzývali i ostatní, je v žádném případě nestaví mimo to, co bylo ve své samotné podstatě rovněž ilegální hnutí. Na otázku se mů-

žeme zadívat i pouze ve výlučném kontextu pumových útoků, které se v těchto letech odehrály (přirozeně tím nemáme v úmyslu omezit širokou a různorodou škálu nástrojů ilegální činnosti pouze na bomby): major Yallop, vedoucí laboratoří ve woolwichské zbrojovce, hlavní svědek obžaloby v procesu s údajnými členy *Angry Brigade*, byl přinucen přiznat, že kromě 25 pumových útoků, které byly od roku 1968 až do poloviny 1971 připsány obžalovaným, jeho laboratoří prošly materiály z dalších 1075 případů.

Když se zadíváme na pumové útoky, ke kterým se hlásili *Angry Brigade*, spatříme, že se zaměřovaly na dvě tehdy vysoce citlivé oblasti boje. První byly průmyslové boje: pumový útok na Ministerstvo zaměstnanosti a produktivity v den, kdy se konala velká demonstrace proti Zákonu o vztazích v průmyslu; pumový útok na Carrův dům v den ještě větší demonstrace; pumový útok na dům Williama Byttyho během stávky v továrně Ford v Dagenhamu; pumový útok na Johna Daviese, ministra obchodu a průmyslu během dokařské krize na Upper Clyde; pumový útok na Bryantův dům během stávky na jedné z jeho staveb. K doplnění těchto útoků byly ještě pokládány bomby, zamířené přímo na státní represivní složky, v době, kdy v odpovědi na vzednutí boje ve všech oblastech prudce narůstaly represe. Pumový útok na dům komisaře Waldrona, velitele Scotland Yardu. Pumový útok na policejní počítačovou stanici v Tintagel House; útok na dům nejvyššího státního zástupce Petera Rawlinsona a konečně útok na Rekrutační centrum Dobrovolných armádních záloh krátce poté, co bylo v Severním Irsku zavedeno časově neomezené zadržení bez udání důvodu – všechny zmíněné útoky spadají do této kategorie. Pumové útoky na buržoazní butiky, Biba a přenosový vůz BBC v noci před finále Miss World byly zase pokusem o tlak na zničení stereotypů a odcizení v konzumním spektaklu a přidělování rolí.

„Sedíte v kavárně, vyhlížíte nepřítomně, prázdně, znuděně a vypijete nějaké kafe bez chuti? Nebo to celé vyhodíte do vzduchu nebo zapálíte?“ (Komuniké 8)

Svémi činy se *Angry Brigade* rovněž stali součástí zmíněného spektaklu, ale součástí, která na sebe vzala tuto formu, aby přispěla k jeho zničení. Jejich činy, tak, jak je zde představujeme, se tedy nestávají nějakou starou komoditou, kterou vezmete do ruky, oprášíte a pak zase vrátíte do poličky jako relikvii, náležející minulosti. Činnost, kterou odvedli – a za kterou pět anarchistů zaplatilo vysokými rozsudky vězení – byla příspěvkem k probíhajícímu boji, který mění svoje formy stejně jako kapitál svoje strategie, aby se restructuroval a uchoval. Kritické zhodnocení *Angry Brigade* se tedy musí odehrát jinde než na stránkách této brožury, které jsou samy o sobě sterilní. Musí se odehrát v aktivních úvahách hnutí o úkolech, které musí splnit a které si nic nedělá z odsudků a pomluv těch, jejichž konečným cílem je pouze chránit sami sebe. Opětovným zhodnocením činů a vyjádření *Angry Brigade* je nastoleno mnoho otázek: ilegalita nebo nikoli, symbolická akce nebo přímý útok, anonymní akce nebo používání komuniké, předávaných médiím – to je pouze několik málo z nich. Následující stránky pomohou zvýraznit tyto otázky, jejichž řešení bude nalezeno pouze na konkrétním bitevním poli.

KOMUNIKÉ 1

Bratři a sestry:

Očekáváme, že zprávy o střelbě z automatických zbraní na španělské velvyslanectví v Londýně v noci na úterý budou buržoazním tiskem potlačeny... Je to už potřetí za minulý měsíc, co systém odhodil masku takzvané „svobody informací“ a pokusil se zakrýt skutečnost, že je zranitelný.

„Oni“ znají pravdu o BBC den před fraškou Miss World, „oni“ znají pravdu, skrývající se za zničením majetku soudců Vrchního soudu, „oni“ znají pravdu o čtyřech pobočkách Barclays Bank, které byly buď vypáleny nebo těžce poškozeny a „oni“ rovněž vědí, že aktivní opozice vůči jejich systému se rozšiřuje.

Angry Brigade nepřijímá odpovědnost za vše. Můžeme o sobě nechat vědět tím či oním způsobem. Včera v noci jsme zaútočili střelbou z automatických zbraní na španělské velvyslanectví, abychom projevili solidaritu s našimi baskickými bratry a sestrami. Dali jsme si pozor, abychom nezasáhli fízly, kteří strážili budovu jako představitelé britského kapitálu ve fašistickém Španělsku. Pokud Británie bude spolupracovat s Frankem na tomto „legálním“ lynčování tím, že bude zamlčovat pravdu, příště už nebudeme mířit tak opatrně.

solidarita & revoluce
láska

KOMUNIKÉ 2

Úspěch

Min(insterstvo) Z(aměstnanosti) a Prod(uktivity).

KOMUNIKÉ 3

(z Komuniké 3 jsou k dispozici pouze zlomky)

Toto prohlášení se hlásí k pumovým útokům na Ministerstvo zaměstnanosti a produktivity a Úřad dohody o mzdách. Popisuje je jako součást „plánované řady útoků na kapitalistický a vládní majetek“. Končí slovy „na jejich sílu odpovíme třídním násilím z naší strany“.

KOMUNIKÉ 4

Dnes v noci to dostal Robert Carr. Blížíme se.

KOMUNIKÉ 5

Nejsme žoldáci.

Útočíme na majetky, ne lidi.

Carr, Rawlinson a Waldron by mohli být všichni mrtví, pokud bychom si to přáli. Fašisté a vládní agenti jsou ti, kdo útočí na veřejnost – zápalná puma na Západointické párty v jižním Londýně, bomba v kině na West Endu.

Britská demokracie stojí na více krvi, teroru a vykořisťování než kterékoli jiné impérium v historii. Má brutální policejní složky, o jejichž zločinech proti lidu média nepřinášejí zprávy. Nyní jeho vláda vyhlásila krutou třídní válku. Carrův Zákon o vztazích v průmyslu má za cíl tuto válku učinit jednostrannou.

Začali jsme se bránit a v této válce zvítězí organizovaná pracující třída pomocí bomb.

KOMUNIKÉ 6

SOUDRUZI REVOLUCIONÁŘI...

Příliš dlouho jsme seděli v koutě a snášeli násilí ze strany systému. Každý den na nás útočí. Násilí se neodehrává pouze v armádě, policii a ve vězení. Existuje ve šmejdské odcizené kultuře, prosazované televizí, filmy a časopisy; existuje v ohybné sterilitě městského života. Existuje v každodenním vykořisťování práce, které dává šéfům moc kontrolovat naše životy a provozovat systém za svým účelem.

Kolik Rolls-royců... kolik Severního Irska... kolik proti-odborářských zákonů bude potřeba, aby demonstrovalo, že vládnoucí třída může na krizi kapitalismu reagovat pouze politickým útokem na lidi?

System se ale nikdy sám nezhroutí nebo nekapituluje. Více a více pracujících si to nyní uvědomuje a přetváří odborářské uvědomění na útočnou politickou aktivitu. V jednom jediném týdnu stávkovalo více než milion pracujících... Ford, pošta, BEA, pracující z rafinérií...

Naší rolí jej prohlubovat na všech úrovních politické protiklady. Nedosáhneme toho soustředěním se na jednotlivé „kauzy“ nebo vyčpělá socialistická klišé.

V Severním Irsku si britská armáda a její nohsledi zřídili cvičiště. Slzný plyn a kulky z Belfastu se mohou zítra octnout v Derby a Dagenhamu.

NÁŠ útok je násilný...

Jejich násilí je organizované.

Otázka nestojí jestli revoluce bude násilná. Organizovaný militantní boj a organizovaný terorismus jdou ruku v ruce. Jsou taktikou revolučního třídního hnutí. Když dva nebo tři revolucionáři používají organizované násilí, aby zaútočili na třídní systém... tak to je Angry Brigade. Revolucionáři po celé Anglii již používají toto jméno, aby zveřejnili svoje útoky na systém.

Žádná revoluce ještě neztvrdila bez násilí.

Přesně tak, jak musí být struktury a program nové revoluční společnosti již vtělen do každé organizované základny v každém okamžiku boje, tak musí ozbrojené násilí doprovázet každou fázi boje až do chvíle, kdy ozbrojená pracující třída svrhne kapitalistický systém.

KOMUNIKÉ 7

SOUDRUZI!

Před dvěma měsíci jsme vyhodili do vzduchu Carrův dům. Revoluční násilí proniklo vysokými zdmi anglického liberalismu.

Od té doby jsme mlčeli kromě krátkého komuniké... Proč?... kdo jsou Angry Brigade... co jsou jejich politické cíle... naším směrem se nesla spousta kritiky... byli jsme prý tajná policie, Fronta, anarcho-blázni, komouši, bombermani, šmejdi... věříme, že nastal čas pro upřímný dialog... s jakýmikoli soudruhy, kteří stojí o to, aby nás oslovili... prostřednictvím podzemních tiskovin... prostřednictvím čehokoli. Rozhlédněte se kolem sebe bratři a sestry... respektujte bariéry... nedýchejte... nemilujte, nestávkujte, nedělejte potíže... NE!

Politici, vůdci, bohatí, velcí šéfové, ti tomu velí... ONI mají moc. MY, LIDÉ, TRPÍME... ONI se snaží udělat z nás pouhé nástroje výrobního procesu. ONI znečistili svět chemickými odpady ze svých továren. ONI nám násilím cpou svinstvo ze svých masových médií. ONI z nás udělali absurdní sexuální karikatury, ze všech nás, mužů i žen. Oni zabíjeli, napalmovali, spalovali nás na uhel, mrzačili nás, znásilňovali nás.

Probíhá to už celá staletí. Pomalu jsme začínali chápat VELKÝ PROTIKLAD. Uviděli jsme, že oni definovali „naše možnosti“. Řekli: můžete demonstrovat... obklopeni policejními kordóny. Můžete mít sex... v normálních pozicích a jako komoditu; komodity jsou dobré. Můžete uspořádat shromáždění na podporu oficiálních odborů (TUC)... „Vedení“ je přece moudré.

Začali používat matoucí slova jako „veřejnost“ nebo „národní zájem“. Je snad veřejnost nějakou zbožštěnou entitou, ke které náležíme do té chvíle, než vstoupíme do stávky? Proč nás snižují jako nějaké zlodějčky, ruínující národní ekonomiku? Je snad „národní zájem“ něčím více, než JEJICH zájmem?

Později jsme prohlédli další protiklad: existuje určitý druh profesionálního pracovníka, který tvrdí, že nás zastupuje... poslanci parlamentu, Komunistická strana, odboroví předáci, sociální pracovníci, staříčká levice... Všichni tito lidé údajně jednají naším jménem. Všichni tito lidé mají něco společného... ONI nás vždycky zaprodají... ONI se nás všichni bojí... ONI budou vzývat k udržení smíru... a my jsme znuděni... chudí... a hrozně unaveni z udržování smíru.

ANGRY BRIGADE SE STALA SKUTEČNOSTÍ. Věděli jsme, že každý okamžik uboze placené nudy na výrobní lince je násilným zločinem. Odmítli jsme VŠECHNY senilní hierarchie a všechny struktury, lháře, pasáky chudoby, Carry, Jacksony, Rawlinsony, Bobby Hope a Waldrony... Věřit že NÁŠ boj by mohl být omezen na cesty, zpřístupněné nám fízly, by byl TEN NEJVĚTŠÍ PROTIKLAD. A tak jsme jim začali zasazovat údery.

Dvanáctý leden byl důležitý... otřáslí jsme tmou žluťáckého tisku... stovky let imperialismu... miliony obětí kolonizace... to vše se otřásalo... všechna potlačovaná frustrace, všechny záblesky uvolněné energie procházely naší myslí... Carr byl zcela nedůležitý... byl pouhým symbolem... mohli jsme toho zkurvysyna zabít... nebo Powella nebo Daviese... nebo jakéhokoli jiného šmejda.

Pak jsme dostali strach... jako každé novorozeně, otevírající oči vstříc prudkému oslnění... Zmocnily se nás obavy... každé zaklepání, každé slovo se stalo hrozbou... ale zároveň jsme si uvědomili, že naše panika byla ničím ve srovnání s jejich panikou... A PŘIŠLO TO JAKO ZÁBLESK: JSME NEPORAZITELNÍ... protože jsme kýmkoli...

NEMOHLI NÁS POSLAT DO VĚZENÍ, PROTOŽE JSME NEEEXISTOVALI. Začali jsme se odvažovat vycházet ven, hovořit s přáteli, sousedy, s lidmi v hospodách, na fotbale... a věděli jsme, že nejsme sami... ŽILI JSME A ROSTLI!

SOUSTRUZI! Bratři a sestry, které jsme téměř neznali, byli pozatýkáni, obviněni, šikanováni a obtěžováni. McCarthy, Prescott a Purdie jsou všichni NEVINNÍ. Fízlové potřebují obětní beránky.

Naší silou je 6 kancelářů Konzervativní strany, zničených zápalnými bombami 13. ledna, pak altringhamský generátor, který byl vyhozen do vzduchu; to jsou všechno odpovědi revolučního hnutí na naši výzvu. Jsme si jisti, že okamžik, kdy budou pomstěni naši soudruzi za mřížemi, se blíží každým dnem... dokonce i kdyby to mělo znamenat, že nějakí fyzlové přijdou o život. Před třemi týdny jsme téměř vyhodili do vzduchu Jacksonovo sídlo. Věděli jsme, že se musí prodat. Chtěli jsme ho zasáhnout ještě než způsobil škody. Nosíme ale v sobě zbytky liberalismu a iracionality... břemeno z naší minulosti, které se snažíme setřást. Vtloukli nám jej... ON SE PRODAL... našimi soudci nechť jsou bratři a sestry z pracující třídy. Tentokrát to bylo lepší: dnes v noci to je FORD. Oslavujeme sto let výročí Pařížské komuny. Oslavujeme naši REVOLUCI, která nebude nikým ovládnuta.

Naše revoluce je autonomní akce zdola, kterou vytváříme **MY**. Máme sebedůvěru... nechceme čekat až nám něčím zamávají před očima, Powellem, nějakým zákonem nebo červeným hadrem, abychom po tom skočili. Nevisíme zoufale na iluzi SVOBODY. Naše strategie je jasná: jak můžeme rozdrtit systém? Jak mohou lidé uchopit věci do svých rukou? Musíme ZAÚTOČIT, nemůžeme nikomu předat naši touhu přejít do útoku. Sabotáž je realitou... vyjít z továrny není jediným způsobem stávkou... zůstaňte uvnitř a převezměte ji. Jsme proti jakékoli externí struktuře, ať už se jmenuje Carr, Jackson, trockisté, komunistická strana nebo SLL... všichni jsou jedno a to samé.

VĚŘÍME V AUTONOMNÍ PRACUJÍCÍ TŘÍDU. JSME JEJÍ SOUČÁSTÍ
A JSME PŘIPRAVENI POLOŽIT SVÉ ŽIVOTY ZA NAŠE OSVOBOZENÍ.
VŠECHNU MOC LIDEM.

KOMUNIKÉ 8

„Pokud nemáte plné ruce práce s tím, že jste se narodili, máte plné ruce práce s nákupem“. Všechny dívky v butikích Flash jsou tvořeny tak, aby se oblékaly shodně a mají stejné šaty make-up, představující čtyřicátá léta. V módě, stejně jako ve všem ostatním, může kapitalismus jít jen pozpátku ... nemají kam jít - jsou mrtví.

Budoucnost je naše. Život je tak nudný, že není nic jiného než utrácení celých našich výplat za nejnovější sukni nebo košili. Bratři a sestry, jaké jsou vaše skutečné touhy? Sedíte v kavárně, vyhlížíte nepřítomně, prázdně, znuděně a vypijete nějaké kafe bez chuti? NEBO TO CELÉ VYHODÍTE DO VZDUCHU NEBO ZAPÁLÍTE?

Jediné, co můžete udělat s domy moderního otroctví - zvanými butiky – JE ZNIČIT JE. Nemůžete reformovat profit kapitalismu a nelidskost. Prostě to nakopni, dokud se to nezlomí. Revoluce

KOMUNIKÉ 9

Jsme stále blíže.

Pomalou odsekáváme dlouhá chapadla mašinérie utlačovatelského státu...

tajné spisy na univerzitách

pracovní spisy v továrnách

sčítání lidu

záznamy o sociálním pojištění

počítače

televize

platební karty

pracovní povolení

průkazy pojišťovny

byrokracie a technologie, používaná proti lidem...

ke zrychlení práce

ke zpomalení našich myslí a činů

k vyhlazení pravdy

Policejní počítače nemohou povědět pravdu. Jen zaznamenávají naše 'zločiny'. Fízlovské vraždy zůstávají nepotrestány. Stephen McCarthy, Peter Savva, David Owale ... vraždy těchto bratrů nejsou zaznamenány v žádném tajném spisu.

Pomstíme naše bratry.

Pokud zavraždí dalšího bratra nebo sestru, ulicemi poteče fízlovská krev.

168 výbuchů za poslední rok. Stovky výhružných telefonátů vládě, šéfům, vůdcům.

A(angry) B(rigade) je muž nebo žena sedící naproti vám. V kapse mají pistoli a ve svých myslích hněv.

Blížíme se.

Mimo systém a jeho vlastnictví.

Všechnu moc lidem.

KOMUNIKÉ 10

JOHN DILLON TO DOSTAL. ZVÍTĚZILI JSME.

BATTY A JEHO TRANSFORMÁTORY TO DOSTALY. ZNOVU JSME ZVÍTĚZILI.

JDĚTE DO TOHO.

BOGSIDE – CLYDESIDE

PODPOŘTE HNĚV, PŘEDÁVEJTE JEJ DÁL. VŠECHNU MOC LIDEM.

KOMUNIKÉ 11

DAVIES JE PROLHANÝ ŠMEJD.

Zakrývá úmyslný útlum těžkého průmyslu, útlum investic do tradičních chudých oblastí, což stejně nikdy nebylo příliš. To, že zavírání provozů v UCS je pouze výsledkem špatného managementu. Zasraný management tím znovu nebude vůbec trpět. Podmínky, které stanovil pro novou společnost, jsou tvrdé pouze pro dělníky, kteří musí podle Industrial Relations Bill podepsat smlouvu, proti které se nemohou stavět.

Davies 'statečně' prohlašuje, že vláda nebude podporovat ty, kteří sedí na zadku. Ale před dvěma týdny vláda masivně investovala do Harland a Wolff. Politický tah za účelem udržení kapitalismu v chodu za jakoukoli cenu tváří v tvář lidovému povstání.

NECHŤ ZVÍTĚZÍ PRACUJÍCÍ NA CLYDESIDE.

Chtěli bychom vám říci, abyste si dali pozor na všechny ty supy, kteří se snesou na Clydeside, aby vám řekli, co máte dělat. Stejní lidé, kteří podepsali dohody o produktivitě, které odstartovaly sněhovou kouli propouštění, se nyní snaží zadusit váš boj. Pokud má dojít k okupační stávce, musí být skutečná. Vezměte šéfům jejich prostor a držte ho. Labouristé, odborové svazy a jejich nohsledi, Komunistická strana se svým produktivistickým šílenstvím – stejní šmejdi, kteří vás vždycky prodali – se vás budou snažit napálit gesty jako stávkovat jeden den a druhý den okupovat, sepisovat petice atd., čímž dosáhnete leda hovo.

JSTE SVÍ VLASTNÍ VŮDCI. MÁTE VLASTNÍ TAKTIKU. KONTROLUJTE VLASTNÍ BOJ – SOLIDARITU!

BOGSIDE, CLYDESIDE, PŘIDEJTE SE K ANGRY SIDE.

KOMUNIKÉ 12

Více než 5.500 uprchlíků, 2.000 lidí zbaveno střechy nad hlavou, více než 20 mrtvých za 2 dny, 230 uvězněných bez obvinění nebo soudu; šest okupovaných hrabství v Irsku je terorizováno pistolníky v khaki uniformách. Tato teroristická válka je vedena ve jméno britského lidu. TO JE SPROSTÁ LEŽ. Britská imperialistická kampaň v Irsku je prováděna pouze proto, aby zabezpečila tučné zisky pro pár bohatých sviní a mocí posedlých politiků.

Varujeme všechny nezaměstnané bratry a sestry. Nenechte se ošálit armádní rekruční kampaní. Armádní kariéra není válení na pláži a výcvik v něčem užitečném; pokud vstou-

píte, budete vycvičeni, abyste v Belfastu, Derry a všech dalších dělnických ghettech v Severním Irsku vraždili a terorizovali obyčejné pracující lidi. Tenhle trénink se bude hodit, když třída šéfů pošle svoje vojáky do Clydeside, Merseyside, Tyneside, Birminghamu, Londýna a všech dělnických čtvrtí po celé Británii. Klademe otázku každému nezaměstnanému dělníkovi, uvažujícímu, že se nechá najmout: - KTERÝM SMĚREM ZAMÍŘÍTE SVOJI ZBRAŇ, KDYŽ VÁM DŮSTOJNÍCI NAŘÍDÍ, ABYSTE ŠLI PROTI LIDEM Z VLASTNÍHO MĚSTA?

Koho zastřelíte, když v zaměřovači uvidíte vlastní rodiče, bratry a sestry? Britská vládnoucí třída si nacpala kapsy akumulovanými zisky 700 let vykořisťování irských pracujících lidí. Nyní zabíjí, aby ubránila tyto zisky.

ANGRY BRIGADE RADÍ BRITSKÉ VLÁDNOUCÍ TŘÍDĚ, ABY VYPADLA Z IRSKA A VZALA SEBOU SVOJE LOUTKY (LYNCHE, FAULKNERA APOD.)

ANGRY BRIGADE
MOONLIGHTER'S CELL
ZAMIŘTE SVOJI ZBRAŇ

KOMUNIKÉ 13

Pumový útok Angry Brigade na dům Chrise Bryanta v Birminghamu přitáhl pozornost k aktivitám Bryantova stavebnického konglomerátu.

Dva týdny stávkovali dělníci na Bryantově stavbě a požadovali základní plat libru na hodinu a skoncování s „lumpeny“ - zásobárnou odborově neorganizovaných lidí, pracujících na živnostenský list, ochotných kdykoli nastoupit. Výbuch těžce poškodil přední část Bryantova domu se šesti ložnicemi, ale stejně jako v případě dalších pumových útoků AB, nikoho nezranil.

Kapitalismus je bludným kruhem. Lidská krev a pot jsou využívány a vykořisťovány. Nutí nás vyrábět sračky... a nedávají nám skoro nic, zatímco jejich třída shrabuje obrovské zisky... vládnoucí třída... Bryantové tohoto světa.

Pak, když odložíme montérky, očistíme si tváře od bahna a nastoupíme nudnou cestu autobusem nebo vlakem domů, nás náhle přemění na konzumenty. Jinými slovy, když nepracujeme, nutí nás kupovat... stejné sračky, jaké produkujeme. Nutí nás utratit ubohý plat, který nám dávají, za nesmyslné potraviny nebo přístroje, úmyslně zkonstruované, aby se rozbily a za domky, o kterých víme, že vypadají jako vězení a také se v nich tak cítíme.

Pomáhali jsme stavět vězení. A platili jsme za ně (nebo přesněji slíbili jsme, že za ně budeme příštích dvacet let platit, protože nikdy nemáme dost peněz abychom zaplatili za dům nebo auto nebo něco podobného – musí nás vykořisťovat ještě více, aby nás přinutili splácet úroky). Stavíme vězení a pak v nich žijeme. Produkuje sračky a pak je pojídáme. Jsme výrobci a spotřebitelé sraček. Ve vězení je mnoho našich bratrů a sester. Starý revolucionář jednou nazval vězení „pracovním rizikem“. Rizikem, které může postihnout jakéhokoli člověka, který se rozhodne jednat. Ale přijít o prst, ruku nebo plíce – vlastně jakýkoli pracovní úraz – je rovněž pracovním rizikem. Podívejte se na bezpečnostní opatření na Bryantových stavbách – nejsou žádná. Nejde pouze o ruku, ale o život. Tak jaký je v tom kurva rozdíl?

Chris Bryant vloni zaznamenal čistý zisk 1.714.857 liber, což znamená nárůst 25% v porovnání s rokem 1969. Dosahuje toho pomocí koktejlu vysokých kontaktů, velkých peněz a spousty korupce. Zavázal si radní svými smlouvami na rozvoj Birminghamu na golfových pozemcích v Solihullu. Rada je nucena účtovat vysoké nájemné na svých pozemcích – jako v Chemsley Wood – aby mohla platit Bryantovi vysoké ceny za jeho kontrakty. Ten dnes vykupuje pozemky okolo Solihullu, aby je prodal stejné městské radě, která s ním pak podepíše smlouvy na jejich rozvoj, za naše peníze. Neměli bychom si rovněž myslet nic jiného, než že Birmingham Mail je prostě Bryantova hlásná trouba. Člověk, který žije v umělé tudorovské vesničce (Windaways, Jacobean Road, Knowle) se nemusí ničeho bát, nemusí ani přeložit stéblo, aby jeho dům vypadal hezky, nemusí se obávat nouze. Ale dnes... (řekli jsme Windaways?) Za každý milion dostane milionový úder... Budeme ho následovat z jedné tudorovské vesničky do druhé.

V Birminghamu jsme čekali 25 let na stávkou ve stavebnictví. Bryant na nás udeřil a šikanoval nás svými stávkokazy. Úderem proti Bryantovi jsme rovněž zasáhli tyhle stávkokazy. Woodgate Valley stojí za třídní solidaritou a Revolucí. Pracující ukázali, kde stojí. Sabotáž na pracovišti je každodenní realitou. Šéfové začínají cítit soustředěnou sílu lidí. Lidé se začínají bránit. Brigáda začíná vracet údery.

Je nás nyní příliš mnoho, než abychom se znali navzájem. Přesto ale chápeme všechny obviněné ze zločinů proti majetku jako naše bratry a sestry. Šestka ze Stoke-Newingtonu a političtí vězni v Severním Irsku jsou všichni vězni třídní války. Nejsme v situaci, abychom mohli říci, jestli někdo je nebo není členem Brigády. Vše co říkáme je: Brigáda je všude. Nemáme žádný Ústřední výbor a žádnou hierarchii, aby klasifikovala naše členy a cizí tváře můžeme poznat jako přátele pouze prostřednictvím jejich akcí. Milujeme je, hlásíme se k nim stejně jako další. Další buňky, sekce, skupiny. Ať se setká deset mužů a žen, rozhodnutých silou zažehnout plamen než podstoupit dlouhou agónii přežívání. Od této chvíle končí zoufalství a začíná taktika.

Všechnu moc lidem.

BRIGÁDA CÍTÍ HNĚV

Chronologie Angry Brigade

1967

- **21. srpna** - Tři střelci v autě pálí kulometem na konzulátní část velvyslanectví USA. Rozptýlené letáky vyžadují solidaritu s Vietnamci. Je podána žaloba ve věci Skupiny 1. května. Pět soudruhů bylo ve Španělsku uvězněno za pokus o únos velitele americké letecké základny ve Španělsku.
- **Listopad** - Simultánní bombové útoky proti řeckým, bolivijským a španělským velvyslanectvím v Bonnu, USA a Venezuelskému velvyslanectví v Římě. (Skupina 1. května v solidaritě s latinskoamerickými partyzány a proti fašistickým režimům v Evropě). Ve stejný den zničila bomba vchod do španělské turistické kanceláře v Miláně a na Španělském, řeckém a americkém velvyslanectví v Haagu v Holandsku.

1968

- **leden** - Výbušná raketa objevená před řeckým velvyslanectvím v Londýně.
- **27. února** - Domov Stuarta Christieho je přepaden policií vedenou Det. Sgt. Roy Cremer na základě rozkazů týkajících se velvyslanectví Řecka a obdržených informací, že v Londýně se chystají další útoky.
- **3. března** - Šest bomb poškodilo budovy diplomatických misí v Londýně, Haagu a Turíně. Tyto akce byly nárokovány skupinou 1. května.
- **6. března** - Zápalná bomba s časovacím mechanismem exploduje u Moabit trestního soudu v západním Berlíně.
- **18. března** - Bombové útoky poškozují tři americké budovy v Paříži: Chase Manhattan Bank, Bank of America and Transworld Airlines.
- **25. března** - Americké velvyslanectví v Madridu bombardováno.
- **srpen** - Mezinárodní anarchistická konference v Carrara v Itálii.
- **10. září** - Sedm mladých anarchistů zatčených ve Španělsku, obviněných ze spiknutí se skupinou 1. května a účasti na akcích v regionu Valencie. Informace, které vedly k jejich zatčení, pocházely ze zvláštní pobočky New Scotland Yard, Londýn.
- **15. října** - Ve válečném muzeu vybuchlo zápalné zařízení.
- **4. listopadu** - Ministerstvo vnitra v západním Berlíně je napadeno molotovy

1969

- **3. února** - V Londýně jsou nalezeny nevybuchlé dynamitové náložky v budovách Bank of Bilbao a Bank of Spain.
- **9. února** - Pumový útok proti Bank of Spain v Liverpoolu.

- **15. března** - Dva anarchisté, Alan Barlow a Phil Carver, jsou okamžitě zatčeni po silném výbuchu v Bank of Bilbao v Londýně. Měli u sebe dopis, v němž se k akci hlásila Skupina 1. Máje.
- **16. srpna** - Pumový útok na dům Duncana Sandyse, poslance za Konzervativní stranu.
- **17. srpna** - Pumový útok na úřadovnu vlády Severního Irska v Londýně.
- **19. srpna** - Vybuchuje puma, která je vhozena do armádního rekrutačního střediska v Brightonu.
- **9. října** - V úschovně zavazadel v Londýně jsou nalezeny zápalné pumy.
- **15. října** - Imperial War Museum zdevastováno zápalnou pumou.

1970

- **28. ledna** - Pumové útoky na úřad španělského kulturního atašé v Paříži.
- **10. února** - Ian Purdie je uvězněn na 9 měsíců poté, co během pochodu pořádaného Irish Civil Rights Campaign, vhodil zápalnou láhev na úřadovnu vlády Severního Irska v Saville Row.
- **20. února** - 3 studenti jsou dopadeni, když se chystají zaútočit na Barclays Bank zápalnou bombou.
- **28. února** - Pumový útok na Bank of Bilbao a kancelář španělských státních drah v Paříži.
- **28. března** - Časovaná puma nalezena na stanici Waterloo.
- **4. května** - Útok zápalnou pumou na velvyslanectví USA.
- **10. května** - Zápalná puma nalezena na palubě letadla společnosti Iberia na Heathrow. Podobná zařízení nalezena v dalších evropských hlavních městech v letadlech, patřících Iberia.
- **19. května** - Útok zápalnou pumou na kancelář Konzervativní strany ve Wembley.
- **22. května** - Výbušná nálož objevena u nové policejní stanice v Paddingtonu. Později obžaloba v případě Osmičky ze Stoke Newington tvrdila, že toto byla první akce, podniknutá „Angry Brigade“.
- **10. června** - Útok zápalnou pumou na kancelář Konzervativní strany v Brixtonu.
- **11. června** - Domovní prohlídka u Stuarta Christie na základě povolení k hledání výbušnin.
- **18. června** - Útok zápalnou pumou na soudní budovu v Lambeth.
- **30. června** - Útok zápalnou pumou na vojenský sklad na Kimber Road v Londýně.
- **3. července** - Simultánní pumové útoky v Paříži a Londýně proti pobočkám španělské státní turistické kanceláře a španělským a řeckým velvyslanectvím.
- **7. července** - Útok zápalnou pumou na armádní rekrutační středisko v Jižním Londýně a armádní důstojnické školící centrum v Holbornu v Londýně.

- **10. července** - Útok zápalnou pumou na dům penzionovaného policisty ve Stoke Newington.
- **18. srpna** - Pumové útoky na londýnské kanceláře španělské státní letecké společnosti Iberia.
- **30. srpna** - Londýnský dům komisaře Metropolitní policie, Sira Johna Waldrona, je poškozen výbuchem bomby. Tisk o tom nepřinese žádné zprávy.
- **8. září** - Pumový útok na londýnský dům generálního prokurátora, Sira Petera Rawlinsona v Chelsea. Znovu se neobjeví žádné zprávy.
- **17. září** - Jake Prescott podmíněčně propuštěn z vězení Albany na ostrově Wight.
- **21. září** - Útok zápalnou pumou na kancelář Konzervativní strany ve Wimbledonu.
- **26. září** - Útok zápalnou pumou na kancelář Konzervativní strany ve Hampsteadu.
- **26. září** - Výbuch pumy před Barclays Bank na Heathrow.
- **26. září** - Simultánní pumové útoky proti kancelářím letecké společnosti Iberia na letištích v Janově, Frankfurtu, Paříži a Londýně.
- **7. října** - Na letištním terminálu BOAC na Victoria nalezena atrapa ručního granátu.
- **8. října** - Druhý výbuch před Rawlinsonovým domem.
- **9. října** - Pumový útok proti italskému obchodnímu centru v Exhibition Building na Cork Street v Londýně. Simultánní útoky v Manchesteru, Birminghamu a Paříži proti budovám náležejícím italskému státu. Útoky byly provedeny ve jménu Giuseppe Pinelliho, italského anarchisty, zavražděného policií v roce 1969.
- **24. října** - Během stávkou obecních zaměstnanců v Greenfordu exploduje puma v prostorách vedení úklidových prací.
- **26. října** - Útok zápalnou pumou na administrativní budovu v kampusu Keele University.
- **26. října** - Útok zápalnou pumou na budovu Barclays Bank ve Stoke Newington. Novinové zprávy uvádějí, že „*Policie vyšetřuje několik podobných incidentů v dalších pobočkách*“.
- **20. listopadu** - Pumový útok na přenosový vůz BBC před Albert Hall v Londýně během přenosu z finále Miss World ve 2.30 ráno. Prokuratura později tvrdila, že za výbuch nese odpovědnost Jake Prescott, ale rovněž předvolala svědka, který dosvědčil, že Jake byl v té době v Edinburghu. Obvinění muselo být zrušeno.
- **3. prosince** - Střelba ze samopalů na budovu španělského velvyslanectví v Londýně po mezinárodních protestech proti procesu s baskickými nacionalisty, „Šestkou z Burgosu“. Média o tom nepřinesla žádné zprávy.
- **8. prosince** - Velké demonstrace proti vládnímu návrhu zákona Industrial Relations Bill. V časných ranních hodinách 9. prosince je podniknut pumový útok proti budově Ministerstva zaměstnanosti a produktivity na St. James Square v Londýně. K výbuchu došlo krátce poté, co policie neúspěšně prohledala budovu. K akci se přihlásila Angry Brigade.

1971

- **12. ledna** - Tisíce lidí stávkují a demonstrují proti Industrial Relations Bill. Pumový útok proti domu Roberta Carra, ministra zaměstnanosti na Hadley Green Road v Barnet. První výbuch v 22:05 a druhý 22:20. K akci se přihlásila Angry Brigade. *„Jeden z mužů, po kterých policie zvláště pátrá... je Skot mezi 20 a 30 lety, podezřelý z podílu na pumovém útoku proti kanceláři letecké společnosti Iberia minulý srpen v Londýně. Tento muž se údajně včera nacházel v Paříži.“ (The Times)*

Hon na Stuarda Christie jako pravděpodobného „obětního beránka“ začal. Historie jeho anarchistických aktivit a jeho zapojení ve španělském hnutí z něj učinily skvělého kandidáta na obžalovaného. Policejní pátrání se rozšířilo na celou londýnskou oblast. Velký počet lidí byl odvečen na výslech do policejní stanice v Barnet. „Special Branch sleduje členy skupiny, která má být odpovědná za exploze“. Všichni vyslychaní z Barnet byli propuštěni kromě jednoho muže a jedné ženy, předané policii v jiné části Londýna v souvislosti s dalšími zločiny.

V týdnu po pumovém útoku na Carra byla poskytnuta policejní ochrana soudci Melfordu Stevensonovi poté, co obdržel telefonát, že v jeho domě je umístěna puma. Jednalo se o soudce Melforda proslulého rozsudky smrti, který později odsoudil Jake Prescottta na 15 let.

Policii a bezpečnostním složkám byly vydány tajné příkazy, že dopadení členů zmíněné organizace je nejvyšší prioritou. Byla vytvořena tajná skupina příslušníků Special Branch, která se zabývala jen tímto případem.

Ministrům vlády byla přidělena nepřetržitá ochranka. Doba je napjatá... Peter Walker, ministr životního prostředí; Melford Stevenson, konzervativní poslanec Hugh Fraser, předseda vlády Heath a mnoho dalších obdrželo výhružné telefonáty. Komuniké zaslané deníku Express obsahovalo slova. *„ANGRY BRIGADE NYNÍ JDE PO HEATHOVI. BLÍŽÍME SE K NĚMU“.*

- **18. ledna** - Útok zápalnou pumou na kancelář South African Airways v Glasgow.
- **19. ledna** - V Notting Hill je zatčen Jake Prescott. Dvacátého ledna se objevuje před soudem v Marylebone, kde je vyslychán Habershonem. Během zadržení byl umístěn do cely postupně se třemi muži. Habershon vyslychal prvního na soudě v Camberwell a znovu 9. února. Muž prohlásil, že Jake *„přiznal účast na pumových útocích proti DEP (ministerstvu zaměstnanosti a produktivity), Carrově domě a soutěži Miss World.“* Jak se to policii hodí! Naneštěstí ale pro Habershona soudce v Jakeho případě nevěřil policejním svědkům (zřejmě byli motivováni odměnou 10.000 liber, na-

nabídnutou deníkem Daily Mirror)... Tato část policejního dokazování byla odmítnuta jako vykonstruovaná.

V této době si policie mohla dělat doslova co chtěla. Uprostřed hysterie, vyvolané tím, že různé opoziční skupiny by se mohly začít chovat stejně; uprostřed strachu, který se dostavil poté, co přední část domu kabinetního ministra vyletěla do vzduchu, se odehrával hon na lidi, při kterém „nahlédneme do všech děr“. Obětí byl zvláště Stuart Christie. Londýnské večerníky dennodenně vytrubovaly o „mladém skotském anarchistovi, který se nedávno vrátil ze Španělska“, kterého označovaly jako nejpravděpodobnějšího pachatele... lidé mizeli z ulic do výslechových místností.

Policie navštěvuje přední deníky a předvolává fotografie do stanice v Barnet, aby mohli identifikovat lidi na fotografiích, pořízených před Carrovým domem v noci na 12. ledna, kdy došlo k pumovému útoku.

Třetího února byl Jake Prescott propuštěn na kauci. Ian Purdie byl v tu dobu před soudem a stejně tak předtím v době Jakeho zadržování. Pak byli 11. února Jake a jeho holandský přítel zatčeni v hospodě v severním Londýně a dopraveni do Barnetu. Po dva dny jim byla odmítána přítomnost právníků. Jake byl vyslýchán Habershonem a Allardem celé hodiny. Dne 12. února Jakeho právník začal připravovat oficiální stížnost proti policii, která by ji přinutila Jakeho obvinít nebo propustit. Dne 13. února byl Holanďan Jan Oudenaarden propuštěn po „nejhorším zážitku svého života“. Jake nicméně propuštěn nebyl. Byl obviněn z pumových útoků proti Carrově domu, ministerstvu zaměstnanosti a produktivity a soutěži Miss World.

Jake a Jan byli „zadržováni kvůli podání vysvětlení“ po 3 dny. Na soudě v Barnet je Habershon vyzván, aby předložil „důvody pro zatčení“ a je mu vyhrožováno žalobou. Je uvedeno, že se snažil Jakeho přesvědčit, aby změnil právníka – pravděpodobně aby si najal takového, který nebude dělat policii problémy.

- **25. ledna** - Pumový útok proti domu Lorda Provost of Glasgow.
- **27. ledna** - Press Association obdržela Komuniké 5. Policie byla nucena přiznat, že došlo již k dřívějším pumovým útokům, které zatajovala. Policie nicméně uvalila informační embargo na průběh vyšetřování. Stejného dne Daily Mirror nabídl odměnu 10.000 liber pro toho, kdo poskytne informace, vedoucí k odsouzení pachatelů.
- **29. ledna** - The Times píše: *„Scotland Yard a bezpečnostní složky začínají být stále více zostuzeni a rozhořčeni aktivitami Angry Brigade, která nemůže být zesměšňována jako skupina šílenců. Jistí zkušení důstojníci této skupině připisují takovou úroveň profesionality, jakou již dlouho neviděli“*. V týdnech, následujících po pumovém útoku na Carrův dům, barnetská brigáda, v čele s Roy Habershonem (expertem na výbušniny), komandérem Bondem a komandérem Dacem, řádila po celém Londýně

a se zásahovými vozidly, psy a fotografy přepadala domy „známých levicových extremistů“. Jejich zájmem bylo (jak bylo jasné z počtu adresářů, časopisů, dopisů apod. kterých se zmocnili) udělat si obrázek o mimoparlamentní levici, jejíž aktivity nyní museli brát vážně a o jejíchž strukturách víceméně nic nevěděli. Tyto zátahy byly motivovány čistě politicky.

Zátahy proběhly mj.:

- **13. ledna** - Chris Reed, Huddleseton Road, Londýn, N7.
- **14. ledna** - Stuart Roche, aktivista školských odborů.
- **15. ledna** - Bratr Iana Purdie, Robert, je předveden do Barnet a vyslýchán. Policie pátrá po Ianovi.
- **17. ledna** - Je prohledán dům Ann Lamche z Cinema Action. Dva lidé jsou odvedeni k výslechu. Zkopírován adresář Agitprop House v Muswell Hill, který by policie také ráda prohledala.
- **19. ledna** - 4 známé zátahy, při kterých nebylo nic nalezeno. Habershon vyslýchá Joe Keitha a Tony Swashe.
- **20. ledna** - Ian Purdie vyslýchán Palmer-Hallem v Bedford Gardens.
- **21. ledna** - Paul Lewis z International Times je vyslýchán Habershonem. Kancelář i jeho byt jsou prohledány.
- **22. ledna** - Chris Allen je vyslýchán na edinburghské kriminální policii. Habershon odjíždí na tři dny do Edinburghu.
- **23. ledna** - Další zátah v Edinburghu.
- **24. ledna** - Policie přepadá dům v Londýně a odvléká dva muže, Rosse Flett a Phila Carvera do Barnetu na výslech. Tam je jim odmítnuta přítomnost právníka, který čeká před budovou. Noviny začínají hovořit o skotském anarchistovi. V Londýně jsou zatčeni dva muži a převezeni do Barnetu za účelem výslechu o „30 nezveřejněných útocích na soukromý majetek“ včetně bank, rasistického konzervativního politika Duncana Sandyse a různé kanceláře Konzervativní strany.
- **29. ledna** - Evening News přináší zprávu o tom, že „...v poslední zprávě královského Inspektorátu výbušnin se uvádí, že znovu došlo k podstatnému nárůstu případů s použitím podomácku zhotovených zařízení. Existují důkazy o narůstajícím používání těchto zařízení v souvislosti s politickými aktivitami“.
- **30. ledna** - Útok zápalnou pumou na kancelář Konzervativní strany ve Slough.
- **3. února** - Jake Prescott je propuštěn na kauci a 11. února znovu zatčen. Je vyslýchán, je mu po tři dny odmítnuta právní pomoc a je obviněn z útoků na Carrův dům a dodávku BBC.
- **9. února** - Útok zápalnou pumou na domov vysoce postaveného manažera v Jersey.
- **11. února** - Policejní akce v domě na Grosvenor Avenue v Islingtonu, kde bydlel Jake Prescott. Dům je prohledán kvůli výbušninám. Jsou odvezeny deníky, adresáře, noviny a další věci navzdory protestům, že nespadají do povolení k domovní prohlíd-

ce. Tiskové zprávy nyní označují Grosvenor Avenue za centrum konspirace. Blíže se už nedostali...

- **11. února** - Dříve stejného dne Habershon a jeho gang narušili soudní přelíčení s lidmi, zapojenými do demonstrací proti soutěži Miss World v listopadu 1970. Násilím byli odvezeni čtyři svědkové obžaloby, připravení k poskytnutí svědectví. Byli odvezeni do Barnet, kde byli vyslýcháni a byla jim odmítnuta přítomnost právníka. Habershon se ukázal v pravém demokratickém světle, když prohlásil, že „*nějaké právnícké kličky mě nezajímají*“. Na Scotland Yard byla podána trestní oznámení za napadení (těch, kteří byli odvezeni z Bow Street) a nezákonné zatčení a věznění. Na přelíčení k Miss World byli přítomni detektivové ze Special Branch.
- **13. února** - Domovní prohlídka u Hilary Creek, Johna Barkera, Kate McLean, Chris Allena a dalších ve snaze najít výbušniny. Jake Prescott je obviněn ze zločinného spolčení za účelem pumových útoků mezi 30. červencem 1970 a prosincem 1971 a specificky z pumových útoků na Carrův dům, Ministerstvo zaměstnanosti a soutěž Miss World.
- **15. února** - Opětovná domovní prohlídka v Cannock Street.
- **19. února** - Habershon navštěvuje Edinburgh. Dvě domovní prohlídky a vyslýchání Jane a Chris Allenových. Stejného dne The Times otiskují Komuniké 6 Angry Brigade. Stejného dne mluvčí Angry Brigade zanechává zprávu na Haveringově záznamníku v Essexu s prohlášením, že v sobotu začíná násilná kampaň proti politice Konzervativní strany ve vztahu k Jižní Africe.

Policejní nájezdy pokračují:

- **20. února** - Prohlídka v domě Mike Kanea.
- **5. března** - Prohlídka v domě na Talbot Road, Notting Hill.
- **6. března** - O půlnoci razie v domě na Tyneham Road, SW11. Ian Purdie byl přítomen a zatčen. Habershon v Barnet prohlásil, že „*cílem prohlídky bylo nalézt výbušniny a lana Purdie. Pokud vím, jedná se o synonyma*“. Habershon před soudem přiznal, že nařídil lana zatknout kvůli výslechu, což bylo nezákonné.
- **7. března** – Ian Purdie je společně s Jake Prescottem obviněn ze dvou pumových útoků Angry Brigade. Oba byli umístěni do bezpečnostního oddělení věznice Brixton – jako vězni třídy A – a drženi v celách po 23 hodin denně.
- **10. března** - Guardian přináší zprávy o excesech v policejních vyšetřováních.
- **18. března** - Během velké stávký zaměstnanců Fordových závodů v Anglii je hlavní budova Ford Motor Company na Gants Hill, Ilford, na předměstí Londýna, zcela zničena mohutnou explozí. Krátce poté je uvolněno komuniké tisíce slov (Komuniké číslo 7).

V Londýně muž vejde do banky a požaduje vydání 5.000 liber, protože má u sebe bombu (ve skutečnosti plechovku od sušenek plnou uhlí).

Po výbuchu ve Fordových závodech dochází k další vlně policejních razíí:

- **20. března** - Razie v domě na Notting Hill. Zabaveny dokumenty obhajoby.
- **23. března** - Další razie na Grosvenor Avenue. Deset fízlů se psy.
- **24. března** - Razie ve dvou domech ve Východním Londýně. Nejprve bydlíště Rona Baileyho s povolením na hledání výbušnin – pořízen vzorek písma na psacím stroji. Poté policisté Cremer a Bentley navštěvují bydlíště Diggera Walshe s povolením na hledání výbušnin.
- **1. dubna** - Razie ve dvou domech na Notting Hill. Zabaveny další dokumenty obhajoby z procesu kvůli Powis Square.

Po celou dobu zadržování ve vazbě byli Ian a Jake drženi v Brixtonské věznici na samotkách. Jejich obhájci se k nim mohli dostat pouze po diskusích s Habershonem. Když obhájce požádá o přístup k důkazům vedoucím k zatčení, je mu řečeno, že to není možné bez povolení generálního prokurátora. Kromě toho obvodní soudce v Barnet zamítá návrh propuštění obou na kauci 10.000 liber.

- **1. dubna** - Pumový útok na dům ředitele Roydale School.
- **5. dubna** - Pokus o žhářský útok na Gosport Tory Club (Evening Standard uvádí, že „jedná se o dosud poslední incident v tomto klubu během posledních šesti měsíců“).
- **5. dubna** - Položena puma na Leicester Square.
- **22. dubna** - U soudu v Barnet začíná předběžné řízení pro Jakea a Iana. Toto řízení má rozhodnout, jestli se soudce domnívá, že existuje dostatek důkazů pro zahájení procesu s oběma muži. Není pochyb, že tak učiní, ale řízení je nekonečně protahováno až do 27. května. Jakemu byla 15. dubna sdělena další obvinění: zločinné spolčení společně s Ianem za účelem způsobení explozí „ve spojení s dalšími“ mezi červencem 1970 a březnem 1971 a provedení pumových útoků na Miss Word a Ministerstvu zaměstnanosti.
- **22. dubna** - Žhářský útok na pobočku Barclays Bank ve Whitechapelu.
- **23. dubna** - Atrapa zápalné pumy zaslána poštou poslanci parlamentu.
- **24. dubna** - Druhá policejní razie ve Wivenhoe, Essex. Vznese obvinění z držení drog a obyvatelům ukázány fotografie Jima Greenfielda, Anny Mendelson a dvou dalších lidí.
- **26. dubna** - Třetí razie na Cannock Street. Chris zatčen na základě obvinění z pašování.
- **28. dubna** - The Times poštou obdržely pumu s tekutou výbušninou spolu se zprávou „*Od Vengeance Squad, Angry Brigade, The People's Army. Použijeme tato zařízení. Mnoho z nich v červnu a červenci. Revoluci nyní!*“
- **29. dubna** - Sabotáž v jaderné elektrárně v Berkeley, Gloucester (třetí podobný incident během třech měsíců).
- **duben/květen** - Policejní obtěžování tiskárny IS, dotazy ohledně ženského časopisu. Razie na členy IS v Londýně.

- **1. května** - Na První Máj exploduje puma u boutique Biba v bohaté čtvrti Kensington, doprovázená Komuniké č. 8.
- **4. května** - Nalezena puma, připevněná k podvozku vozu lady Beaverbrook. Vyšetřování probíhá v Kentu, Essexu a Oxfordshire.
- **4. května** - Čtyři podomácku vyrobené pumy nalezeny poblíž Sidecup a základní školy Chislehurst, kde v pátek premiér Heath obdržel cenu Freedom of Bexley.
- **22. května** - Pumový útok proti počítačovému centru Scotland Yardu v Tintagel House v Londýně. Doprovázeno simultánními útoky Angry Brigade, International Solidarity Movement a skupiny Mariuse Jacoba proti British Rail, Rolls Royce a kancelářím Roveru v Paříži.
- **květen** - Harris Gleckman, Alan Barlow a Smith podruhé zatčeni v Agitprop, Muswell Hill.
- **1. června** - The Times je zaslán dopis s obsahem: *„Pokud se Heath a Rippon rozhodnou připojit se ke Společnému trhu, aniž by se dotázali na postoj britského lidu, pak oba dostanou kulku. Není to planá hrozba. Podpis: Angry Brigade“*.
- **22. června** - Během sporu mezi managementem Fordu a militantním odborářským aktivistou Johnem Dillonem v liverpoolské továrně Fordu Angry Brigade vyhodí do povětří dům obchodního ředitele Fordu Williama Battyho v Essexu. Stejnou noc bomba poškozuje transformátor v dagenhamské továrně Ford Motor Company.

V tuto chvíli je Scotland Yard zuřivý k nepřičetnosti. Sir John Waldron uspořádá poradou, kde je vysokým policejním důstojníkům sděleno, že od premiéra přišel prostřednictvím ministra vnitra Mauldinga příkaz, že *„Angry Brigade musí být odhaleni a rozdrceni“*... *„Byl nám vydán rozkaz pokládat Angry Brigade za Veřejného nepřítele číslo jedna. Je to případ s nejvyšší důležitostí“*.

Slovy deníku Sunday Telegraph: *„YARD DOSTANE ANGRY BRIGADE... speciální tým dvaceti osobně vybraných detektivů z Pohotovostní jednotky a Special Branch, pracujících společně s armádními pyrotechniky a vědci z ministerstva vnitra. Jeho velitel, komandér, jehož jméno je utajováno kvůli bezpečnosti... je znám jako tvrdý a přímočarý... jednotka bude postupovat rázně. Provede razie v hippie komunitách a vyslechne známé členy 'undergroundu' a zpracuje kompletní databázi o subkultuře, ohrožující současný společenský pořádek“*.

- **19. července** - Dordanská továrna poškozena několika požáry, způsobenými zápalnými zařízeními.
- **25. července** - Policejní obtěžování nájemníka domu v severním Londýně, do něhož policie násilným vnikla s povolením k domovní prohlídce za účelem pátrání po výbušninách.
- **26. července** - Soudce Melford Stevenson odmítl propustit Iana Purdie na kauci ve výši 17.500 liber.

- **31. července** - Navzdory policejní ochraně domu ministra průmyslu a obchodu Johna Daviese je londýnské sídlo vážně poškozeno mohutnou explozí. Akce následuje krátce po Daviesově oznámení úmyslu uzavřít loďařský podnik Upper Clyde a vyhodit z práce tisíce lidí. Následuje 11. komuniké Angry Brigade.
- **2. srpna** - Dva domy v Essexu prohledány s povolením k pátrání po výbušninách. Soudci Argyllovi je vyhrožováno v jeho domě v Midlands.

Datum soudu s Jake Prescottem a Ianem Purdie je stanoveno na 7. září a zájem policie se nyní soustřeďuje na všemožné ochromení a šikanování podpůrných akcí, které by mohly být zamýšleny v jejich prospěch. Proběhly razie v různých domech a byly zabaveny materiály a data týkající se obhajoby Iana a Jakea. Jedním z prohledaných míst byl Agitprop Collective v Bethnal Green v Londýně, kde byly zabaveny materiály.

- **15. srpna** - Další razie: Hungerford Road – Dave Garfinkel předveden k výsledku. Beresford Terrace, N5 – zabaveny dokumenty. Crystal Palace – dům Sally Keith – vytrhány parkety z podlahy.

Po oznámení britské vlády, že v Severním Irsku bude zavedeno zadržování bez soudu na neomezenou dobu, následuje mohutná exploze v armádním rekručním středisku na Holloway Road v severním Londýně. Je vydáno Komuniké, podepsáno „Angry Brigade Moonlighters Cell“.

- **16. srpna** - Agitprop v Bethnal Green znovu prohledán s povolením k pátrání po výbušninách.
- **17. srpna** - Wilson a Habershon prohledávají dům na Talbot Road v Notting Hill s povolením k pátrání po kradeném zboží.
- **21. srpna** - Dům na Amhurst Road v Londýně prohledán Special Branch a CID. Jim Greenfield, Anna Mendelson, John Barker a Hilary Creek jsou uvězněni. Jsou převezeni na velitelství „Bombového oddělení“ na Albany Street v Londýně, kde jsou oba dva muži brutálně zmláceni s úmyslem vynutit z nich přiznání.

Stuart Christie zatčen v Amhurst Road v Londýně, když navštěvuje zmíněný dům. O hodinu později je na stejném místě zatčen také Chris Bott. Oba dva jsou převezeni k ostatním na policejní stanici do Albany Street. Policejní důstojníci nastrčili usvědčující důkazy ve formě dvou roznětek do Christieho automobilu.

- **23. srpna** - Všichni jsou na policejní stanici v Albany Street obviněni ze:
 - 1) Zločinného spolčení za účelem způsobení explozí mezi 1. lednem 1968 a 21. srpnem 1971.
 - 2) Držení výbušnin za nezákonným účelem.
 - 3) Držení pistole bez zbrojního průkazu.
 - 4) Držení osmi kusů munice bez zbrojního průkazu.

5) Držení dvou samopalů bez povolení ministra zahraničí.

6) Držení 36 kusů munice bez zbrojního průkazu.

7) Jim: pokus o způsobení exploze v květnu 1970.

8) Anna a Jim: pokus o způsobení exploze v Manchesteru, říjen 1970.

9) Stuart: držení jednoho kusu munice bez zbrojního průkazu (toto se datuje o dva roky zpátky, kdy byl v jeho bytě zabaven jeden náboj. Tehdy proti němu nebyla vznesena žádná obvinění).

10) John, Jim a Stuart: držení výbušných látek.

11) Jim, John a Hilary: přechovávání kradeného vozidla.

12) Stuart: držení výbušnin (dvě roznětky, nastrčené policií). Všem bylo odmítnuto propuštění na kauci a byli umístěni do vazby.

- **29. srpna** - Pumový útok proti vojenskému křídlu hradu v Edinburghu.
- **10. října** - Pumový útok na soudní budovu v Ipswichi.
- **16. října** - Nalezena puma v důstojnické jídelně vězení Dartmoor (zpráva byla zadržována po dva týdny).
- **20. září** - Pilíř na Chelsea Bridge naproti kasárnám poškozen pumou (výbuch bylo slyšet do okruhu pěti kilometrů).
- **24. září** - Navzdory skutečnosti, že policie tvrdí, že zatkla všechny členy Angry Brigade, kasárna na Albany Street (poblíž velitelství speciálního policejního útvaru) jsou poškozena výbuchem pumy Angry Brigade na protest proti činnosti britské armády v Severním Irsku.
- **15. října** - Glasgow: útok zápalnou pumou proti armádnímu štábu v kasárnách Maryhill.
- **20. října** - Pumový útok proti domu birminghamského stavebního podnikatele Bryanta v době stávky jeho zaměstnanců. Vydáno komuniké Angry Brigade.
- **30. října** - Pumový útok Angry Brigade proti Post Office Tower v Londýně.
- **30. října** - Pumový útok proti restauraci The Cunning Man v Readingu, kde odmítli obsloužit dělníky ze stavby dálnice M4.
- **1. listopadu** - Pumový útok proti armádnímu velitelství na Everton Street v Londýně.
- **6. listopadu** - Amsterdam: útok proti Lloyds Bank; Basilej: útok proti italskému konzulátu; Řím: útok proti britskému velvyslanectví; Barcelona: útok proti britskému velvyslanectví. Vše na podporu „Osmičky ze Stoke Newington“ a italských anarchistů, uvězněných na základě vykonstruovaných obvinění ze „zločinného spolčení“ a podvratné činnosti.
- **11. listopadu** - Razie na Haverstock Street, Islington. Angie Weir zatčena, převezena do Albany Street a obviněna ze zločinného spolčení za účelem způsobení explozí.
- **17. listopadu** - Razie v domě č. 89 na Talbot Road. Chris Allen je obviněn ze stejné skutkové podstaty.

- **26. listopadu** - Pauline Conroy zatčena ve svém bytě na Povia Square a obviněna.
- **29. listopadu** - Útok zápalnou pumou na soudní budovu v Broadstairs.
- **1. prosince** - Končí soud s Ianem Purdie a Jake Prescottem. Ian Purdie shledán nevinným ve všech bodech obžaloby. Jake Prescott shledán nevinným z jednotlivých pumových útoků, ale vinným ze zločinného spolčení za účelem způsobení explozí, protože nadepsal tři obálky – a je odsouzen k patnácti letům vězení.
- **15. prosince** - Střelba automatickými zbraněmi na jordánského velvyslance v jeho voze.
- **18. prosince** - Kate McLean zatčena a obviněna společně s Angelou Weir, Chrisem Allenem a Pauline Conroy, zatčenými v průběhu listopadu, ze zločinného spolčení se šesti lidmi, již zatčenými na základě obvinění ze zločinného spolčení. Krátce před zahájením předběžného líčení s deseti aktivisty, rozhodne generální prokurátor Sir Peter Rawlinson, oběť jednoho z útoků Angry Brigade, že není dostatek důkazů pro zahájení procesu s Pauline Conroy a Chrisem Allenem a nechává je propustit z vazby.

1972

- **22. ledna** - Do poslanecké sněmovny zaslána dopisní bomba.
- **1. února** - Útok zápalnou pumou na Rhodesia House v Londýně.
- **3. února** - Kirkgate, Huddersfield, armádní rekruční středisko zničeno zápalnými pumami.
- **17. února** - Úřadovna Státní sociální podpory na Bonhill Street zničena zápalnou pumou. V Liverpoolu je pumovým útokem těžce poškozeno armádní velitelství na Edge Lane.
- **22. února** - Pumový útok na velitelství výsadkářského pluku v Aldershotu – 7 mrtvých.
- **březen** - Čtyři členové Workers Party of Scotland odsouzeni k celkem 81 letům vězení za expropriaci, provedenou na Bank of Scotland v červnu 1971. Svoje činy u soudu politicky obhajovali a dostali nejvyšší rozsudky za loupež v historii Skotska: William McPherson 26 let, Matt Lygate 25 let a Ian Doran. Levice je prakticky ignorovala.
- **10. března** - Útok zápalnou pumou na kancelář South African Airways v Londýně.
- **okolo 15. března** - Dozorce z Wansworské věznice zastřelen před budovou.
- **20. března** - Výloha armádního rekručního centra ve Sloughu, Bucks, dvakrát prostřelena.
- **30. března** - Puma obsahující 13 náloží gelignitu umístěna na železnici poblíž Stranaer, Glasgow, používanou armádou k transportu vojáků a materiálu do Severního Irska.
- **6. dubna** - Druhá puma, rovněž s 13 náložemi gelignitu, umístěna na železnici poblíž Glasgow.

- **24. dubna** - Po domácku vyrobená puma umístěna na policejní velitelství ve Sleafordu, Lancashire. Zadržen patnáctiletý chlapec.
- **26. dubna** - Výbuch a požár v kanceláři Konzervativní strany v Billericay, Essex.
- **1. května** - Výbuch v továrně na výrobu slzného plynu.
- **30. května** - Na Soudě číslo 1 v Old Bailey v Londýně zahájen proces s „Osmičkou ze Stoke Newington“, obviněnou ze zločinného spolčení k provádění pumových útoků pod názvem Angry Brigade. Bude to nejdelší soudní proces v historii britského právního řádu.

Výňatky z Obranného bulletinu „Osmičky ze Stoke Newington“:

DOSAVADNÍ PRŮBĚH:

Čtyři měsíce obžaloby, čtyři měsíce, kdy jeden policejní svědek za druhým si protirečí, mění výpovědi, lže; přerušené pouze čtyřmi týdny, kdy soudce měl dovolenou.

KONSPIRACE MLČENÍ

Tisk o tom všem nepřinesl žádné zprávy – přesně tak, jak neinformovali o pumových útocích, dokud se jim to nehodilo. Čeho se obávají?

JAKÉ ZLOČINNÉ SPOLČENÍ?

Jedinými konkrétními důkazy jsou zbraně a gelignit, „nalezený“ policií v bytě, kde žili 4 z obviněných. Nejprve policie tvrdila, že 2 ze 4 byli přítomni domovní prohlídce; pak přiznala, že v jednu chvíli byli vyvedeni z bytu a pak vráceni zpátky. PROČ? Expert na otisky prstů přiznal, že na zbraních a výbušninách nebyly žádné otisky prstů. PROČ?

Verze prokuratury se měnila ze dne na den. Bylo zjištěno, že když policie vpadla do bytu, tak nenašla žádné zbraně a žádný gelignit, který se záhadně objevil o deset minut později. Takže o rok později si policista náhle „vzpomněl“, že předměty byly přikryté šatstvem.

POLICEJNÍ KONSPIRACE

Jeden z detektivů byl přinucen přiznat, že změnil svoje zápisky během soudu. Další se úplně vzdal poté, co prohlásil, že on a jeho kolega si sedli v kuchyni a společně „rozhodli“, co se vlastně našlo během razie.

ŽÁDNÉ ZLOČINNÉ SPOLČENÍ

Zbytek důkazů proti osmičce obžalovaných jsou pouze analýzy, dopisy a novinové články, napsané obžalovanými pro různé podzemní tiskoviny (Frendz, Strike) a letáky. Obžaloba je nazývá důkazy spolčení, protože se zmiňují o takových politických cílech jako je Zákon o průmyslových vztazích, Zákon o řádných nájmech, Miss World apod.

Jejich vědeční experti se snažili přišít těmto lidem celkem 25 pumových útoků, které se odehrály v Anglii mezi léty 1968 a 1971 a tvrdili, že tyto pumové útoky „vykazují spojitosti“ - a nebrali přitom do úvahy podobné další pumové útoky a zakrývali rozdíly mezi oněmi 25 útoky. K výbuchům se ovšem přihlásila uskupení tak různorodá jako například Skupina 1. Máje, Angry Brigade nebo The Wild Bunch and Butch Cassidy and the Sundance Kid. „Soubor“ obžaloby ovšem neobsahoval tři útoky, k nimž se Angry Brigade přihlásila POTÉ, co byla provedena razie na Amhurst Road.

Nyní začíná obhajoba a může se vyjevit pravda: jediným zločinným spolčením, o které ta-
dy jde, je státní zločinné spolčení.

Policejní pyrotechnik uvedl ve svědecké výpovědi, že mezi březnem 1968 a srpnem 1971 došlo ke 123 známým pumovým útokům na majetek.

- **24. listopadu** - Během zasedání přikázal James porotě, aby ignorovala protesty obránců, poukazující na to, že jde o politický proces. Řekl: „*To není (politický proces) a já vám nařizuji, abyste si z toho nic nedělali. Politické procesy jsou soudy s lidmi za jejich politické názory. V této zemi je nemáme.*“
- **6. prosince** - Soud končí. Jim Greenfield, Anna Mendleson, Hilary Creek a John Barker jsou odsouzeni k 10 letům pro „spiknutí způsobujícího výbuchy“. Ostatní čtyři obžalovaní jsou osvobozeni a rozsudek Jaka Prescottta je snížen na 10 let.
- **7. prosince** - Po rozsudcích s Angry Brigade předchozí den, Scotland Yard pojmenoval další dva lidi, které chtějí soudit v souvislosti s bombovým útokem: Gerry Osner a Sarah Poulidakou, kteří v té době žili v zahraničí. 300 lidí pochoduje na protest k vězení Holloway. Všech 12 osob zatčeno a obviněno – u dvou byly obvinění proti nim staženy, 5 bylo osvobozeno, 5 bylo usvědčeno a uvězněno za spiknutí.

Po soudním řízení byl velitel Bond povýšen na zástupce asistenta komisaře ve Scotland Yard, Det. Habershon byl v roce 1973 jmenován velitelem a vyslán do kanceláře výzkumu a plánování ministerstva vnitra. V červnu 1974 vedl policejní vyšetřování zabití Kevina Gate-

leye, studenta Warwick University, na náměstí Rudého Iva 5. června 1974 - v důsledku čehož byla policie zbavena veškeré odpovědnosti. V dubnu 1975 byl velitelem šéfem bombové jednotky jmenován Habershon, který nahradil Roberta Huntleyho.

BOJ POKRAČUJE...

Dnešní situace se výrazně odlišuje od konce šedesátých let a začátku let sedmdesátých. Noví soudruzi se přidávají k boji, který se rozšířil od útoků na základny NATO a jaderné elektrárny stejně jako další projevy narůstajícího militarismu v Evropě, ale i USA a Kanadě. Dnes neexistují žádné struktury, které by se podobaly staré RAF, Action Directe, Rudým Brigádám nebo jiným formám určitým způsobem strukturovaných ozbrojených skupin. Jejich znaky a zkratky se stále používají, ale soudruzi, kteří tak činí, mají sotva jakékoli přímé kontakty s dalšími lidmi, kteří činí to samé. Je zřejmé, že existuje vůle protivit se novým i starým formám represe a tím pádem i starým formám organizace. V tomto světle pohlížíme na komuniké, která se objevila v této zemi za poslední tři roky. Na obzoru se objevuje další průhled do ozbrojeného boje. Nachází půdu pod nohama v masové ilegálně současnosti a snaží se zajít dále ve smyslu zahájení nového specifického revolučního ozbrojeného útoku. Je čas zaujmout stanovisko a jednat.

KOMUNIKÉ ZASLANÉ KONZERVATIVNÍ STRANĚ V ROCE 1983

JSME ROZZLOBENĚJŠÍ!

UMÍSTILI JSME malé pumy do vaší severní centrály v Manchesteru a Leedsu, abychom vám připomněli, že v této zemi ještě existuje aktivní odpor.

Už máme dost toho, jak ničíte naše životy. Pácháte to nejhorší násilí v této společnosti a je vám to zcela jedno. Jsme vyhazováni z práce, šikanováni DHSS a policií, deportováni a vykořisťováni – a to vám stále nestačí. Denodenně jsme podrobováni silnějšímu útlaku, jsou zvyšovány policejní pravomoci, jsou zaváděny nové rasistické zákony, 20 let výtobytků v ženských právech je zničeno ve 3 letech, útočí se na organizované hnutí pracujících a nyní jsme svědky politiky stanného práva.

Myslíte si, že nás můžete rozdrtit, ale mýlíte se. Nebudeme mlčet tváří v tvář nátlaku – budeme se bránit. Naše akce byly dosud zaměřeny nikoli proti lidem, ale proti majetku, ale naše trpělivost je u konce.

BLÍŽÍME SE K VÁM!

ANGRY BRIGADES
RESISTANCE MOVEMENT

KOMUNIKÉ Z ÚNORA 1983

„Přeplněná vězení, všudypřítomná represe a vražda Barry Prossera na začátku roku spáchaná bachaři ve vězení Winson Green jsou některými z důvodů, které uvedla skupina „Angry Brigades Resistance Movement“ pro svůj pumový útok proti majetku, náležejícímu školícímu centru vězeňských dozorců ve Wakefieldu.

Jeden londýnský protiteroristický expert prohlásil, že je nepravděpodobné, že by Angry Brigade obnovili činnost.

... není možné, aby se Angry Brigade „obnovili“. Nebyla to organizace, ani jednotlivé uskupení... ale výraz hněvu a pohrdání, pocíťovaného v celé zemi vůči státu a jeho institucím. V tomto smyslu jsou Angry Brigade stále přítomni (právě ten muž nebo žena sedící naproti vám?) – a neobjevují se a nemizí (ani se neobnovují), ale jsou přirozeným projevem vzpoury, když se tato vzpoura zaměřuje na jádro, odkud vychází všechno utrpení: Stát.

Black Flag, ročník 11, číslo 2, únor 1983

1984

ANGRY WORDS

Rozhodli jsme se umístit nálož na sloup vysokého vedení severně od Maltby, abychom jej poškodili, narušili centrální linku z Midlands na severovýchod a ukázali, že systém je zranitelný.

Vidíme, že stát používá techniky represe vyvinuté a používané proti lidem v Irsku. My jsme se ale také poučili z irského boje.

Postupujeme směrem k otevřené TRÍDNÍ VÁLCE a nebudeme nepřipraveni!

VÍTĚZSTVÍ PRO AKČNÍ SKUPINY.

Teeside a Humberside, přidejte se NA STRANU ROZHŇEVANÝCH.

ANGRY BRIGADES
RESISTANCE MOVEMENT
IRSM

GUILTY OR NOT GUILTY

THERE CAN BE NO JUSTICE UNDER THIS SYSTEM

KATE MACLEAN FREI

JIM GREENFIELD 10 JAHRE

CHRIS BOTT FREI

JAKE PRESCOTT 15 JAHRE

ANGELA WEIR FREI

ANNA MENDELSON 10 JAHRE

HILARY CREEK 10 JAHRE

STUART CHRISTIE FREI

JOHN BARKER 10 JAHRE

IF YOU CONVICT WE ARE NOT GOING TO CHANGE. WE WILL STILL BE WHO WE ARE AND WHAT WE BELIEVE. I KNOW THAT THE PEOPLE IN THIS DOCK WITH ME ARE PEOPLE WORKING TOGETHER FOR A HAPPIER & MORE PEACEFUL WORLD. THAT IS WHO WE ARE.

(DEFENDANT IN STOKE NEWINGTON 8 TRIAL)

THE STRUGGLE CONTINUES

FREE JAKE PRESCOTT FREE IAN PURDIE

"I REJECT THE ROLE OF THE ACCUSED. I DARE TO TELL THE TRUTH WHERE GOVERNMENT FUNCTIONARIES DARE NOT. AND THE EXTENT OF THEIR LIES ONLY HIGHLIGHTS THE POVERTY OF THE PROSECUTION'S CASE. WHEREAS, I HAVE COMMITTED NO CRIMINAL ACTS AND AM BEING TRIED PURELY AND SIMPLY FOR MY POLITICAL VIEWS."
Jake Prescott

"THE CIRCUMSTANCES LEADING TO MY ARREST AND CHARGING SHOW HOW THIS GOVERNMENT IS BASED ON TYRANNY AND FEAR. MILLIONS OF PEOPLE IN THIS COUNTRY COULD BE STANDING IN THIS DOCK INSTEAD OF ME, BECAUSE THEY ARE TOTALLY OPPOSED TO THE POLITICAL SYSTEM IN THIS COUNTRY."
Ian Purdie

FREE ALL POLITICAL PRISONERS

Jake Prescott and Ian Purdie have been committed for trial at the Old Bailey accused of, among other things, conspiring to cause explosions carried out by the Angry Brigade. They have been in solitary confinement since February. Their only hope for justice rests on a strong campaign outside the courts. It's not enough to merely establish their innocence - we must recognise the nature of the system that has imprisoned them and many others, and organise ourselves to fight against it.

Support the Ian Purdie and Jake Prescott Defence Group c/o IT, 11a Berwick St, London W. 1.

O NAKLADATELSTVÍ SUBVERZE

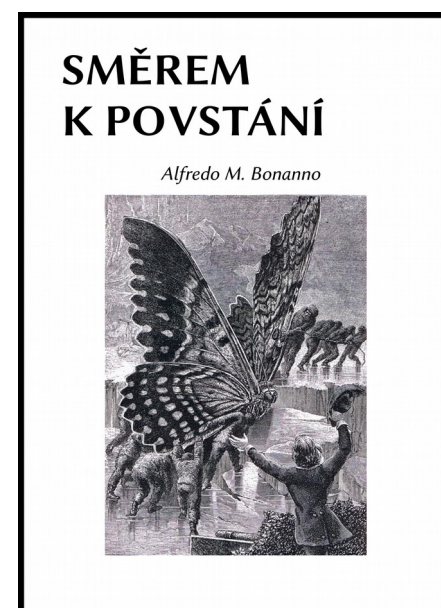
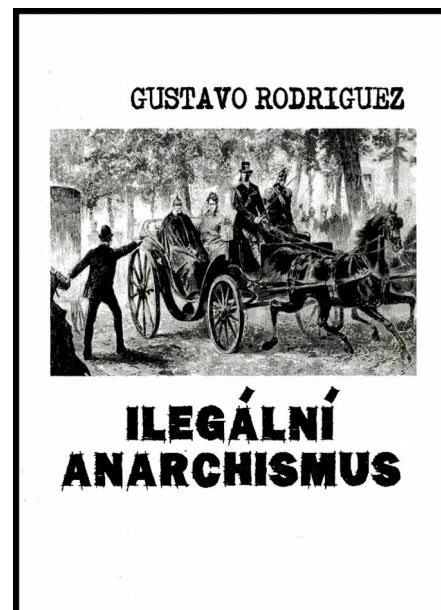
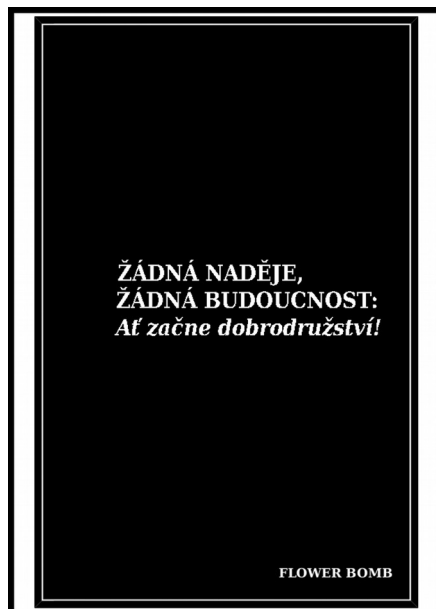

Nakladatelství Subverze se zaměřuje na publikování různých textů, které nemusí ve všem být v souladu s našimi postoji. Často nejsou v souladu ani mezi sebou navzájem, přesto považujeme za důležité je sdílet. Nutno podotknout, že to neděláme z komerčních pohnutek ani v rámci propagace a podpory konkrétní skupiny, organizace, ideologie, hnutí, taktiky či strategie. Společným rysem všech textů je jistá dávka kontroverze a tedy i potenciálu k rozvíření tolik chybějících diskuzí o podstatných téma-

tech. To je v podstatě hlavní motivace k provozování tohoto projektu. Žádné šíření „revolučního evangelia“, jak by si někdo mohl myslet. Prostě jen touha po diskuzi, reflexi a subverzi. Takže, pokud ti přijdou námi vydané publikace zajímavé, diskutuj a podvracej. Pokud tě znechucují, klidně se pozvracej. Necháme to na tobě.

PUBLIKACE NAKLADATELSTVÍ SUBVERZE

ke stažení na subverze.noblogs.org

Tato publikace není zboží!

Nekupuj ji!

Neprodávej ji!

Vezmi si ji a sdílej bezplatně!

**Toto vydání vzniklo díky uchvácení zdrojů,
kterými disponovali kapitalisté.**

**Oni nedostali ani korunu,
my získali, co potřebujeme...**